

GEEN GLIMP ORANJE ACHTER DE GERANIUMS

COLUMN

JAN PAUL BRESSER

hclezers@ad.nl

De man die helemaal uit Brabant is gekomen voor de koningin, staat er in zijn iets te ruime oranje windjack wat beteuterd bij. Hij is te laat omdat de trein treuzelde en de tram niet ging en hij helemaal moest lopen en zijn benen niet meer als de jongens van PSV zijn. Pareltjes zweet glinsteren onder zijn grijze krullen als hij de tegenslag overziet. Rijen dik staan ze tegen de dranghekken rond Paleis Noordeinde. Wie op tijd was heeft zich tussen de manshoge bakken met geraniums kunnen wurmen, die uit veiligheid op Prinsjesdag de weg versperren. Voor de zuiderling is het een extra handicap, omdat hij klein van stuk is en zelfs op z'n tenen niet boven de sierbloemen uitkomt.

Van de Gouden Koets ziet hij alleen het glimmende topje, van de koningin en haar familie helemaal niets. Hij hoopt op een tweede kans, dadelijk misschien bij het Binnenhof en moet terzijde in de luwte van het geroezemoes toch even wat kwijt: 'Ik roep altijd: mij zie je nooit achter de geraniums. Ik niet en mijn vrouw niet. We blijven werken. Ze is net 65 geworden. En ik word volgende maand 67. Volgend jaar mag zij weer naar de koningin. Samen gaat niet. Iemand moet op de appeltjes passen. Ja, groente en fruit, al meer dan veertig jaar. Dat gaat er altijd in, ook in moeilijke tijden.'

Hij aarzelt of hij om de hoek zal kijken of er nog een glimp op te vangen is. Als hij zich aansluit bij de kerende stroom, fluistert hij me nog toe, dat hij het straks thuis echt niet kan vertellen dat hij 'de koningin niet gezien heeft omdat hij achter de geraniums stond.' Dinsdagavond in het journaal zie ik hem een oogwenk terug. Zwaaiend met beide armen tussen de enthousiaste Oranjeklanten die Paleis Noordeinde bestormen vlak voor de balkonscène. Zijn Prinsjesdag kan niet meer stuk. Hij heeft haar gezien en in het echt.

'De groep oudere feministes heeft vooral goed voor zichzelf gezorgd'

TU-onderzoekster en columniste schrijft een satirische roman

ROTTERDAM • Zeker de helft van de oudere vrouwen die hoge functies bekleden bij universiteiten en overheid, zit daar boven haar stand. Willemijn Dicke, schrijfster en wetenschapper, zegt het zonder veel aarzeling.

JAN-HENDRIK BAKKER

„Niet dat er op de oudere mannen niet veel valt aan te merken, want ook die functioneren vaak middelmatig en houden stoelen bezet. Maar de generatie vrouwen waar ik het over heb bestaat uit een groep stevige feministen. Ze hebben hun functies indertijd veroverd door zich keihard op te stellen, door gebruik te maken van allerlei regeltjes en proceduretrucs, terwijl ze zeker niet per se de besten in hun vak waren. Daarover moet je eerlijk zijn. Het gaat vaak om hele bitcherige types, die zich plaatsen hebben veroverd en er nu boven hun stand zitten.”

Willemijn Dicke (1970), geboren Delftse en tegenwoordig met partner en kinderen wonend in Rotterdam, schreef de satirische roman *Mea*, die in het voorjaar verscheen. In die roman neemt ze het type vrouw op de hak dat volgens haar het universitaire bedrijf er niet aangeneramer op gemaakt heeft.

Tapijt

De bestuurskundige, die aan de TU van Delft heeft gedoceerd en daar nu onderzoekswerk doet, is niet mals over *Mea*. De vijftigplus politicologe is zwaar aan de drank, heeft haar zaken in haar vak niet goed voor elkaar en probeert ondertussen op slinkse wijze een professoraat te regelen, wat haar aan het eind van de roman nog lukt ook. Dicke: „Ik ben volgens mij niet erg onvriendelijk. Ik ben ook niet bang dat oudere feministes zullen zeggen: wij hebben er wel voor gezorgd dat jij probleemloos carrière kon maken. Deze vrouwen hebben vooral zaken voor zichzelf bereikt. Het is natuurlijk knap dat ze voor zichzelf

'Ondertussen vormen deze vaak nare, zure wijven een belangrijk deel van de grijze prop', zegt Willemijn Dicke.

FOTO FRANK JANSEN

« **Jonge mensen, gedreven door idealisme, kunnen op deze wijze niet verder.**

Willemijn Dicke

zijn opgekomen, maar met hun haai-baaigedrag hebben ze vooral zaken geregeld als hoogpolig tapijt in hun kamer. Ondertussen vormen deze vaak nare, zure wijven een belangrijk deel van 'de grijze prop'.” Met dat laatste bedoelt de schrijfster de verstopping die er is ontstaan in de doorstroming aan universiteiten. „Jonge mensen die gedreven zijn en vol idealisme hun vak willen doen, kunnen niet verder. Want boven hen zit een groep die daar niet weg te branden is. Hoe je ook disfunctioneert daar, het is heel lastig mensen uit die generatie met vaste aanstellingen te ontslaan.” In *Mea* volgt de schrijfster

haar onderwerp een paar dagen op de voet. Ze vertelt hoe ze op congressen de seks inhaalt die ze elders heeft misgelopen, helemaal suf van de drank. Hoe *Mea* onder druk gezet wordt door een jonge studente die haar cijfer iets wil ophogen en haar docente daarom nu van discriminatie beschuldigt. De gecompliceerde verhouding met een klagerige moeder en ernstig zieke dochter wordt geschetst met rake zinnen. Aandoenlijk is de relatie waartoe de de alleenstaande *Mea* met haar kleinzoon in staat blijkt. Maar dat is dan ook zo'n beetje het enige dat op haar creditzijde kan worden bijgeschreven.

Kroegleven

Willemijn Dicke ontwikkelt zichzelf steeds meer als schrijfster. Ze heeft een goedgelezen weblog en is columniste voor AD Rotterdams Dagblad, waar ze verslag doet over 'boefjes' bij de rechtbank en het kroegleven. Ook voor TU Delta, het universiteits-

blad, schrijft ze een column. *Mea* is haar roman debuut. „Er ligt een heel persoonlijk verhaal van mij in mijn la. Toen ik dat af had, dacht ik: o help, moet iemand dat straks gaan lezen! Ik wilde daarom iets schrijven dat meer afstand had. Zo kwam ik op *Mea*.”

„Het onderwerp zit me nu eenmaal hoog. Het is een bepaald type vrouw waar ik een hekel aan heb. Onaangename, harde types die op feestjes van het werk veel te veel drinken. Dat drank innemen is wel symptomatisch, hoor, merk ik. Ik hoop ook van harte dat ik niet zo'n type vrouw word. Dus een beetje persoonlijke angst zit er wel in dat boek. Maar ik denk toch dat mijn generatie een ander soort vrouwen heeft opgeleverd. Liever, uitgebalanceerder en vooral eerlijker.”

■ **Willemijn Dicke is vanavond te gast bij de literaire salon van DOK in Delft, 20.30. *Mea* verscheen bij uitgeverij Atlas, €18,50.**

Imam moest vijftien jaar sappelen op zolderkamertje

DEN HAAG • 's Avonds, als de secretaris naar huis ging, deed hij de verwarming uit. Daar lag imam Mohammad Akbar uit Pakistan dan in een koude lekkende zolderberging boven de moskeeruimte aan de Kepplerstraat in Den Haag. Zonder verwarming, zonder water en licht.

De man die overdag voorging in het gebed. De man die zijn volgelingen voorzag van adviezen en een warme schouder.

De imam kwam in oktober 1995 naar de moskee van World Islamic Mission aan de Kepplerstraat met het idee dat hij een aanwinst was voor de geloofsgemeenschap van moslims in Nederland en dat hij geld kon verdienen voor zijn gezin in Pakistan.

Daar kwam vijftien jaar lang niets van terecht. In de Kepplerstraat zou hij volgens zijn aangifte bij de vreemdelingenpolitie zijn beledigd, beschimpt, mishandeld en bedreigd door het bestuur van de moskee.

Ondertussen deed hij naar eigen zeggen trouw zijn werk door vijf keer per dag vanaf 's ochtends vroeg voor te gaan in het gebed en moskeegangers te voorzien van advies. Geld kreeg hij zelden.

„Ik dacht dat god mij op de proef stelde en dat het wel goed zou komen,” vertelt de imam op het kantoor van zijn advocaat Jeroen Maas. Na de moskee aan de Kepplerstraat belandde de voorganger in 2001 bij de moskee van World Islamic Mission in Rotterdam, onder dezelfde om-

standigheden. Twee jaar later, in september 2003, stond hij opnieuw op straat. Noeroel Islam aan de Scheepersstraat in Den Haag nam hem in genade aan. Maar in juli werd hij voor de derde keer op straat gezet.

Vanwege de erbarmelijke omstandigheden waarin de illegaal in Nederland verblijvende man vijftien jaar lang had geleefd, deed hij aangifte van uitbuiting binnen een arbeidsrelatie. Via een arbeidszaak voor de Haagse rechtbank probeert hij een schadevergoeding te krijgen van zijn laatste werkgever, Noeroel Islam.

Deze moskee-organisatie stelt op haar beurt dat de geestelijke slechts vrijwilliger was bij Noeroel Islam. Het bestuur van World Islamic

Mission is bij herhaling niet bereikbaar voor commentaar.

De imam heeft inmiddels een beschermde status als slachtoffer van mensenhandel en mag in afwachting van het onderzoek in Nederland blijven.

expositie Grote Kerk Den Haag
11 september t/m 1 oktober
www.kankerinbeeld.nl

